

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЛОТТІ

Кожен малюк рано чи пізно усвідомлює, наскільки страшним може бути світ. Що є щось жахливіше за лісове створіння з оповідок, бабая чи монстрів під ліжком. Покоління моїх батьків боялося холодної війни. Молодші брати й сестри — теракту над Локербі². А моя подруга Шеннон жахалася немислимого містера Блоббі.

Мене ж лякала смерть дівчини з мого міста, яка стала однією із жертв трагедії в Північній вежі.

Джейні Кірсопп навчалася на першому курсі Карвелльської академії мистецтв. Вона була досить талановитою скрипалькою. Батьки завезли доньку за сотні кілометрів від Севенокса до села в Нортамберленді, слізно попрощалися із сором'язливою, невпевненою дитиною та пообіцяли, що відсвяткують найкраще Різдво, щоб надолужити час, проведений нарізно. Джейні благала батька й матір забрати її додому, казала, що помилилася й не хоче бути так далеко від дому, що натомість переведеться на елітну музичну програму в Лондоні. Батьки поцілували її на

² 21 грудня 1988 року над шотландським містом Локербі підірвали пасажирський літак. Загинуло 270 людей.

прощання й веліли потерпіти кілька місяців, а тоді вже подивляться, як вона почуватиметься.

Джейні померла ще до Різдва.

Її красиве обличчя й гачкуватий ніс були на перших шпальтах газет у всіх кіосках Севеноксу. Дитячі фото дівчини з канікул на Канарах, її беззубий шкільний портрет з початкової школи, світлини з виступу в Альберт-голі разом з Національним оркестром молоді. Кричущі заголовки про перебіг справи, головних підозрюваних і неприємні судово-медичні докази.

Я не розуміла, що таке вбивство, поки не побачила, як мама й тато плачуть на похороні Джейні. Вони знали її батьків із церкви й вісімнадцять років тому були на хрещенні дівчини. Батьки досі пам'ятали її су肯ку з білого фатину, босоніжки кольору слонов'ячої кістки й розміром з мушлю та сяйливі янгольські оченята. І ось Джейні випала з холодної кам'яної вежі за сотні кілометрів від дому.

Таким було моє до і після. У свої дев'ять років, після того як померла Джейні, я по-іншому почала сприймати реальність.

Її смерть стала другою в низці нерозкритих убивств, через які Карвелл зрештою закрили. Тож зрозуміло, чому батьки були проти, коли я заявила в останньому осінньому семестрі середньої школи, що мій пріоритет — саме ця академія мистецтв, яку от-от мали знову відкрити.

«Проти» — це ще м'яко кажучи. Мама погрожувала, що відріже мені ноги, якщо ще хоч раз згадаю про це.

Спочатку вони думали, що я просто їх накручую, жорстоко жартую, як уміють підлітки. Потім, коли отримала запрошення на співбесіду, батьки рішуче відмовилися мене везти. Та я завжди була впертою як осел, тому добиралася на двох чи трьох поїздах, а до кампусу приїхала на таксі.

Північна вежа з'явилася на обрії наприкінці широкого під'їзду, її гострі шпилі вималювалися на тлі сірого осіннього неба. У мене по спині пробіг холодок. Було щось таке живуче в цій будівлі старого монастиря, щось ніби настрибувало й вібривало, наче перегукувалася згряя шпаків. Я завжди романтизувала це місце, попри його історію, уявляла старий пергамент і купи сухого багряного листя, віолончелі, темні шибки та сніг.

Різно й безповоротно закохатись у територію академії мене змусила безсмертна кішка. Салем не була безсмертною в традиційному сенсі слова, її тіло змінювалося з кожною реінкарнацією — від худючої рудої кицьки до витонченої сіамки, проте душа її, кажуть, не змінилася за сотню років, відтоді як ще діяв монастир. Щодня вона прокрадалася тим самим маршрутом навколо будівлі, заходила на лісисту галявину поніжитись на поцяткованих сонцем гілках і щовечора згорталася клубочком перед каміном після ковточка бренді й молока. Коли під час екскурсії територією академії я помітила кішку, яка кралася підвіконням каплиці й цього разу була бомбейської породи, то ніби побачила на власні очі щось античне й священне, що билосся надприродним пульсом. І понад усе захотіла стати його частиною.

Але з бажаннями треба бути обережною — так писали в моїй улюбленій серії книжок «Страшилки»³.

Майже рік по тому, коли ми під'їжджали тією самою широкою дорогою до Карвеллу мого першого студентського дня, я ніби відчувала побоювання тата. Його пальці аж побіліли — так він стискав оббите шкірою кермо. Я знала, що він думав про Джейні: сукенка з фатину, маленькі

³ Серія трилерів для дітей американського письменника Роберта Лоуренса Стайна.

босоніжки, янгольські оченята, мертве тіло. Думав, чи не запізно ще прихопити мамину пилу.

Коли мені запропонували місце в академії, батьки зрештою змирилися, що я навчатимусь у Карвеллі. Не те щоб вони раділи, однак і відкрито вже не забороняли. Попри десятирічну паузу, у Карвеллі досі була найпрестижніша й найсильніша програма з англійської літератури, а серед зіркових викладачів — опубліковані автори й міжнародно визнані науковці, як-от ексцентричний професор Сандерсон, який викладав готичну літературу так, що, казали, студенти аж божеволіли. Але про нього я батькам не розповідала.

Нічного життя там майже не було: Карвелл мав лише одне об'єднання студентів і кілька старомодних залів на території, тож шанси захлинутися власним блювотинням чи потонути в річці дорівнювали нулю. А хокейна стипендія поставила жирну крапку в цій історії.

Та все ж таки, коли ми вже були тут і тинялися по Вілловуд-голу в пошуках мого гуртожитку, я зрозуміла, що тато неабияк сумнівався.

— Ти впевнена, сонце? — запитав він, міцно тримаючи коробку з книжками.

Батько поглянув на Північну вежу, примружився проти пізнього вересневого сонця й прикусив кутики губ зубами, як робив завжди, коли нервувався. Тато десятки років пропрацював на будівництві, тому добре знав, що таке фізичний ризик, але зі мною було інакше. Він навіть не міг дивитися, як я граю в хокей на траві. І от тепер залишати мене в місці, де загинула Джейні, у день мого дев'ятнадцятиріччя — а саме в такому віці померла дівчина, — було для нього вже занадто.

Я вишкірилася й закинула хокейну сумку вище на плече.

— Звісно, упевнена, на всі сто.

Правду кажучи, я теж хвилювалася, проте не хотіла цього показувати. Побоювання стосувалося не лише кривавого минулого школи чи повернення старих демонів. Мене лякало, що академічне навантаження може виявитися завеликим. Бо ж я все життя провела в маленькому місті в маленькому будинку.

А що, як мені не вдасться подужати викликів Карвеллу? А що, як крутою хокеїсткою та крутою письменницею я була лише в маленькому світі Севенокса?

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ЕЛІС

Я лише п'ятнадцять хвилин тому прибула до Карвеллу, а вже хотіла перерізати комусь горлянку.

Жінка у твідовому костюмі поглянула в теку так, ніби та зробила їй щось погане.

— Ім'я?

Я переступила з ноги на ногу, і підшви «мартінсів» голосно скрипнули на нерівній шахівниці підлоги.

— Еліс Вулф. Філософія.

Через зневажливий вираз обличчя я припустила, що жінку змусили вітати новоприбулих, бо охочих студентів не знайшли. Воно й не дивно: я одна з перших, хто за десять років переступав цей поріг.

Блакитні очі уважно проглянули список.

— Вас тут немає. Ви подали вступні документи раніше за кінцевий термін?

— Так, — процідила я.

Вона цикнула, наче сувора вчителька, і поправила окуляри.

— Виходить, що ні, бо в списку вас немає.

Я відчула, як у грудях наростає гнів, натягується, наче гумка, — гаряче знайоме поколювання. Голос видавав мій стан.

— Я точно їх подала. Тож це, виходить, ваш косяк.

Ніздрі жінки різко розширилися, ніби непристойне слово завдало їй фізичного болю. Повна неприязні, вона тихо відповіла:

— Не варто бути такою невічливою. *Запевняю* вас, це не провина адміністративного персоналу. Боюся, вам доведеться подати документи повторно.

Я вбила кілька годин на ці дурні папірчики. Десь у кишеньці піджака залунав нав'язливий рингтон моєї «нокії», відлунюючи в холодному кам'яному вестибюлі. Люди в черзі ставали дедалі нетерплячішими.

Дихай. Просто дихай.

Я стихнула голос і сказала:

— Документи я подала. Будь ласка, перевірте ще раз.

Працівниця скривилася.

— Прошу відійти й заповнити папери ще раз. Окрім вас, ще є багато студентів.

Вона презирливо глянула на мене, вдоволена власною важливістю, і мені ввірвався терпець.

— Якого чорта! Вам що, важко перевірити ще раз?

Жінка отетеріла. Потім насупилася і зникла в маленькому кабінеті позаду стола.

Як завжди, після сплеску гніву настав приплив задоволення, а за ним — холодна хвиля провини й ненависті до себе. Почуття сорому наростало.

Тоді я відчула, що за мною спостерігають. Кинувши оком навколо, помітила високого чоловіка в окулярах, одягнутого у вельветовий костюм горіхового кольору. Він не зводив з мене погляду. Я впізнала його: цей пан очолював кафедру філософії, його фото було в буклеті. І він побачив мій зрив.

Склавши руки на животі, чоловік невдоволено похитав головою, наче розчарований дідусь.

— Такі спалахи люті не пасують юній пані, — сказав він професорським тоном і поправив гірчично-жовту краватку. — І я б *волів*, щоб ви не розмовляли таким тоном з нашими працівниками.

Я подивилася на нього, і на мить мені відібрало мову.

Невже він справді сказав «не пасує юній пані»?

Перш ніж я змогла відповісти щось паскудне, жінка повернулася з кабінету з винуватим виглядом. Відвівши очі, вона повідомила:

— Ми знайшли ваші документи. Кабінет з поселення в корпусі Джернінема. Промову з нагоди початку навчального року виголосять о четвертій у каплиці. Відвідування обов'язкове.

Перемога не принесла насолоди. Працівниця вручила мені темно-зелену стрічку, яка урочисто проголошувала: «Першокурсниця!» — і я вибігла з вестибюля, опустивши очі, щоб уникнути зневажливих поглядів інших студентів.

Корпуси академії концентричними напівколами розходилися від величної кам'яної будівлі колишнього монастиря з вітражами, гофрованими склепіннями й аркбутанами, загостреними арками, шпилями, вежами та заплутаними візерунками. Викладені бруківкою доріжки пасували до чорних вікторіанських ліхтарів і сучкуватих дерев з гілками, схожими на покручені кістки.

Біля входу стояла статуя сестри Марії, однієї з останніх черниць, що жила в монастирі, перш ніж із нього зробили навчальний заклад. Черниця склала кам'яні руки в молитві, ніби пильнуючи за всім навколо. Одяг спадав до кісточок грубими хвилями, а гостре обличчя схилилося так, що очі тонули в тінях. Навкруги її зап'ясть звивалася вервиця з грубих, ледь подряпаних мерехтливих рубінів. Немало відчайдушних злодіїв бралися до цих дорогоцінних каменів. Проте марно: хоч вони й вартували багато,